

Istorinis meilės romanas

CANDACE
CAMP

PAŽADEK MAN
RYTOJŲ

2
DINGĘ PAVELDĖTOJAI

DINGĖ PAVELDĖTOJAI

CANDACE CAMP

PAŽADĖK MAN
RYTOJŲ

Romanas

Vilnius
2024

Prologas

Mažylė pakėlė galvą ir mieguistomis akimis pažvelgė į priešais ją karietoje sėdintį vyrą. Tada sumirksėjo ir susiraukė.

– Jūs blogas žmogus.

Vyriškis dirstelėjo į ją ir atsiduso.

– Ša. Jau beveik atvažiavome.

Jo veidas šmėžavo blausioje šviesoje. Vyras buvo liesas it giltinė ir nenustygo vietoje. Marija Ana pagalvojo, kad auklė jį griežtai subartų, lieptų nurimti ir gražiai elgtis.

– Noriu važiuoti namo, – gaudžiai tarė ji. Viskas buvo taip painu. Marija Ana ilgėjosi Džono, ilgėjosi ir mažosios sesutės. O užvis labiausiai ilgėjosi mamos ir tėčio. Ji prisiminė tą naktį, kai mama išstūmė ją pro duris ir nusivedė tamsia baugia gatve. Prisiminė mamos kvėpalų aromata, kai ši priglaudė ją prie krūtinės ir sukuždėjo: „Sudie, *ma chérie**.“ Mama verkė, o Marija Ana suprato, kad ją pravrėdė tie blogi žmonės gatvėse.

* Mano mieloji (pranc.) – Čia ir toliau – vertėjos pastabos.

„Aš noriu būti su tavimi!“ – sušuko Marija Ana verkdamą ir tvirtai glausdamasi prie motinos. Tai pravirkdė mažylę, ji ėmė veržtis iš ponios Vord rankų atgal pas mamą. Tik Džonas stovėjo stoviškai tylus ir sustingęs.

„Ak, *chérie!* Kad tu žinotum... kaip aš to trokštu, bet tai nesaugu. – Mama, pati gražiausia moteris pasaulyje, nusibraukė nuo skruostų ašaras ir pamėgino nusišypsoti. – Jūs turite važiuoti namo, į Angliją. Pas savo senelę ir senelį. Jums ten patinka, argi ne? Ponia Vord jus nuveš. Jūs pažįstate poniją Vord. Ji yra mamos *ami**, tikrai jums pasirūpins. Nuveš į senelės namus Londone. Mudu su jūsų tėčiu privalome likti čia ir įkalbėti kitus jūsų senelius išvažiuoti. O tada mes taip pat atvažiuosime pas jus į senelių namus Londone.“

„Pažadi?“

„Pažadu, meilute mano. Pažadu.“

– Kur mano mamytė? – piktai paklausė Marija Ana, pasisukusi į savo kompanjoną. – Sakėte, kad važiuojame susitikti su mama. – Ji verkė ir spardėsi, kai šis vyras iškėlė ją iš lovos, kol galiausiai jis liepė jai nusiraminti ir pažadėjo nuvežti pas mamą.

– Jau beveik atvažiuosime, – dirstelėjęs pro langą pakartojo vyras.

Marija Ana taip pat pažvelgė pro langą ir pamatė, kad jie artinasi prie didžiulio pastato. Tačiau tai buvo ne jos šeimos namas ir ne senelės didelis namas kaime, ir ne aukštas baltas jos namas Londone. Ji žvelgė į milžinišką pilkų akmenų pastatą, kuris buvo toks bjaurus, kad jame jos mamos tiesiog negalėjo būti. Marijos Anos akys pritivinko ašarų.

* Draugė (pranc.).

– Jis ne mano senelės. – Iš pradžių juodu su broliu Džonu atsidūrė senelės namuose Londone. Juos ten nuvedė ponias Vord, mamos draugė iš Paryžiaus, ir liūdnam Marijos Anos širdelė prisipildė džiaugsmo nuo minties, kad jau tuoj ji pamatys savo mylimą senelę. Bet *ta moteris* sužlugdė šią jos viltį – nuvedė juos į kitą namą, kuriame buvo *tas baisus vyras*. Marija Ana buvo mačiusi jį anksčiau, tačiau jis nesikalbėjo su vaikais, ir ji nežinojo, kas jis toks.

Tada *ta moteris* kažkuo ją pamaitino, bandė pamaitinti ir Džoną, bet jis labai sirgo. Ji paliko juodu kambaryje, Džonas blaškėsi lovoje, labai prakaitavo ir drebėjo. Marija Ana labai išsigando matydama jį tokį, buvo baisu pasilikti su juo be suaugusio žmogaus. Tačiau išsiskirti su vyresniuoju broliu ir tamsią naktį kažkur važiuoti su šiuo nepažįstamuoju buvo dar baisiau. Kodėl ponias Vord atidavė juos *tai moteriai*? Kodėl pasiėmė mažąją sesutę, o Džoną ir Mariją Aną paliko? Kur yra senelė?

Marija Ana pravirko, nors nenorėjo verkti prie šio keisto nervingo vyro, kurio visai nepažinojo.

– Aš noriu pas senelę, – tarė ji drebančiu balsu. – Noriu pas auklę. Pas mamą!

– Vėliau, vėliau, – nekantriai tarė vyras ir nelaukdamas, kol karieta visiškai sustos, atsidaręs duris iššoko lauk. Jis ištiesė rankas prie Marijos Anos, tačiau ši atitraukė iš baimės besidaužančia širdimi. Lauke dunksojo tas bjaurus pastatas, ji visai nenorėjo ten eiti.

– Ne! Ne! – pastarasis žodis baigėsi klyksmu, nes vyras viena ranka apkabino Mariją Aną ir išstempė iš kariatės. – Mama! Tėti! – suklykė ši ir ėmė spardytis.

Jis negailestingai nutempė ją priekiniaisiais laiptais iki durų ir pabeldė sunkiu belstuku. Po kelių minučių susiraukusi tarnaitė pravėrė duris ir juos įleido, o dar po kurio laiko prieškambaryje pasirodė griežtos išvaizdos moteris su chalatu ir naktine kepuraite.

Tokio vaizdo pakako, kad Marija Ana liautųsi raudoti. Sustingusi iš siaubo ji įsispoksojo į moterį. Ši buvo aukšta, stambaus sudėjimo, negraži ir rūsti – tikra Marijos Anos motinos ir abiejų senelių priešingybė. Šios moters akys buvo blyškios ir šaltos it metalas, veidas niūrus, jame ryškiai išsiskyrė didelė kumpa nosis. Mariją Aną ji nužvelgė tokiu žvilgsniu, tarsi žinotų visas per gyvenimą jos iškrėstas išdaigas.

– Aš ją radau, – tarė nervingasis vyras. – Stovėjo pakelėj, tikriausiai, kieno nors palikta. Nežinojau, kur ją dėti.

Šių žodžių užteko, kad baimė dingtų, Marija Ana nuoširdžiai pasipiktino.

– Jis meluoja! – sušuko mergaitė. – Aš nestovėjau pakelėj!

Moteris taip garsiai suplojo rankomis, kad Marija Ana ir vyriškis net krūptelėjo.

– Gana! – jos balsas perliejo Mariją Aną it botagas. – Nemanyk, kad tu kam nors labai rūpi, vaike. Netrukus čia išmoksi kalbėti tik tada, kai tavęs klausia, ir neprieštarauti suaugusiesiems.

Nuo moters balso tono Marijos Anos širdis ėmė daužytis krūtinėje, tačiau ji ištiesino pečius ir kilstelėjo smakrą. Ji buvo ne iš tų žmonių, kurie pasiduoda be kovos. Prisiminė, kaip tokiais atvejais tėtis nusijuokdavo, pašiaušdavo jai plaukus ir pavadindavo savo tigriuke.

– Bet aš nestovėjau pakelėj, – nenusileido Marija Ana.

Moteris prisimerkė.

– Matau, tu tikra kietasprandė. Raudonplaukės visada kelia rūpesčių.

– Esu tikras, kad ji nusiramins, – skubiai patikino vyras, bet jo balse nuskambėjo panikos gaidelė. – Pabuvusi čia greitai apsisiras.

– Nesijaudinkite, sere, – pašaipiai šyptelėjusi tarė jam moteris. Marija Ana pastebėjo, jog ji žiūri į jį, tarsi perpratusi jo mintis. – Mes ją priimsime. Aš niekada neatstumiu būtybės, kuriai akivaizdžiai reikia pagalbos. Labai greitai ištaisysime jos blogą būdą. – Jos akys nekantriai sužibo.

Su palengvėjimu atsidusęs vyras pastatė Mariją Aną ant grindų.

– Dėkoju.

Jis apsigrėžė ir nuskubėjo prie durų. Marijai Anai tas vyras nepatiko, bet pamačiusi jį išeinant mažylė išsigando. Kad ir koks jis buvo, vis tiek geresnis už šią paniurėlę.

– Ne! Palaukit! – sušuko Marija Ana ir pasisuko ketindama jį vyti, tačiau moteris sugriebė ją ir sulaikė.

– Liaukis! Tučtuojau liaukis! – Moteris skaudžiai pliaukštelėjo mergaitei per kojas, kurios buvo nuogos po sijonu.

Iki šiol dar niekada gyvenime nemušta Marija Ana atsigrėžė ir apstulbusi pažvelgė į mušėiką. Tuo metu vyras išskubėjo iš prieškambario ir uždarė duris paskui save.

– Taip geriau, – pritariamai linktelėjo moteris. – Šv. Anzelmo našlaičių prieglaudos vaikai nesielgia taip kaip tu, netrukus pati tuo įsitikinsi. Jie tylūs ir paklusnūs. Ką gi... – Patenkinta, kad nukreipė šią nemandagią mergiūkštę teisingu keliu, ji įsmeigė į ją akis. – Kiek tau metų?

– Penkeri, – iškart atsakė mergaitė, akivaizdžiai tuo didžiuodamasi.

– O koks tavo vardas?

– Marija Ana.

– Vargu ar tai tinkamas vardas tokiam vaikui kaip tu. Neabejoju, kad esi to džentelmeno pavainikė. Vadinsime tave Mere. Ar turi pavardę?

Marija Ana išpūtė akis.

– Aš... nežinau. Esu tiesiog Marija Ana.

– Ar turi tėvą?

– Aišku, kad turiu! – pasipiktinusi atšovė Marija Ana. – Jis atvažiuos mane pasiimti! Ir privers jus pasigailėti, kad šitaip elgiatės su manimi!

– Be abejo, – ramiai atsakė moteris. – Čia daugybė vaikų laukia savo tėvų. O dabar turime duoti tau pavardę. Kaip žmonės vadina tavo tėvą?

– Čiltonu, – atsakė Marija Ana.

– Gerai. Merė Čilton. Dabar tu būsi Merė Čilton. Aš esu ponija Braun, Šv. Anzelmo našlaičių prieglaudos matrona.

– Bet tai ne mano vardas! – užprotestavo Marija Ana.

– Nuo šiol bus tavo. Ir nepriešgyniauk! Jau sakiau, kad taip elgtis nedera.

– Tačiau jūs neteisi!

Ponia Braun staigiai pakėlė ranką ir trenkė Marijai Anai skaudų antausį.

– *Nedrisk* taip su manim kalbėti! Ar supratai?

Marija Ana priblokšta linktelėjo ir palietė pirštais skruostą. Dar niekada niekas šitaip su ja nesielgė. Net kelias kankinamai sunkias pastarąsias savaites, kai jie su ponija Vord, Džonu ir mažąja sesute dardėjo karietoje

kaimo keliais, bėgdami nuo tų blogų žmonių ir turėdami apsimesti esantys ponios Vord vaikai... net per visą tą sumaištį niekas nepakėlė rankos prieš ją ir nekalbėjo šitokiu tonu. Akys pritvinko ašarų ir vieną akimirką ji jau norėjo pravirkti. Tačiau aristokratiško auklėjimo metai nenuėjo veltui, Marija Ana susitvardė ir ramiai pažvelgė į ponią Braun. Mama pasakytų, kad ši moteris prasičiokė, nusprendė mergaitė. O tėtis pridurtų, jog ji pasielgė nederamai. Šie tėvų žodžiai sukosi Marijos Anos galvoje.

– Atsakyk, kai tavęs klausiu, – rūščiai paliepė ponija Braun.

– Supratau, ponija Braun, – paklusniai atsakė mergaitė, tačiau jos balsas buvo šaltas ir kupinas karališko santūrumo.

Matrona įdėmiai pažvelgė į ją, bet nepajėgė suprasti, kas ją taip suerzino šios mergiotės balse. Pagaliau nusisuko ir metė per petį:

– Sek iš paskos!

Ji nuvedė Mariją Aną laiptais į viršų ir nužingsniavo koridoriumi, kurį apšvietė vos kelios žvakės sieninėse žvakidėse. Blausi šviesa mirgėjo ir blykčiojo, mesdama keistus šešėlius. Baimė užspaudė Marijai Anai gerklę, tačiau ji stengėsi nepasiduoti. Mintyse išgirdo senelės balsą. Kartą, kai įbauginta Džono ir kitų berniukų papasakotos šiurpios istorijos ji nubėgo pas ją apsipylusi ašaromis, senelė tarė: „Nepasiduok, mieloji. Neparodyk jiems, kad bijai. Tavo baimė teikia jiems malonumo.“

Ponija Braun sustojo prie spintos, atidariusi duris ištraukė sulankstytą ploną antklodę ir rudos spalvos

suknelę. Ant viršaus uždėjo nuskalbta apatinę sijonėlį, keliose vietose suadytas šiurkščias medvilnines kojines ir gerokai per didelius naktinius marškinius. Visa tai padavė Marijai Anai.

– Štai tavo drabužiai ir antklodė.

Marija Ana abejodama pažvelgė į bjaurios rudos spalvos suknelę.

– Bet man nereikia kitų drabužių. Mano suknelė man labiau patinka.

Matrona niekinamai dėbtelėjo į Marijos Anos aprangą.

– Tavo drabužiai čia visiškai netinkami. Jie nedera prie tavo padėties. Dabar tu esi Šv. Anzelmo našlaičių prieglaudoje ir dėvėsi suknelę, kurią tau daviau.

Prisiminusi skaudų antausį Marija Ana nusprendė nesiginčyti. Tvirtai spausdama prie krūtinės ką tik įgytą turtą ji nusekė paskui ponią Braun į kambarį už spintos.

Kambarys buvo ilgas, su daugybe siaurų lovelių abiejose pusėse. Prie kiekvienos lovelės stovėjo po nedidelę spintelę su trimis stalčiais. Lovelėse gulėjo mergaitės. Marija Ana dar nebuvo mačiusi tiek daug žmonių, miegančių viename kambaryje. Nejaugi ir ji turės miegoti čia, tarp visų šitų vaikų? Kur jos kambarys? Ji su ilgesiu prisiminė vaikų kambarius savo namuose, jaukų savo kambarėlių... Jos namuose visi – ji ir Džonas, ir mažoji sesutė, ir auklė – turėjo savo kambarėlius šalia mokymosi kambario.

Dauguma vaikų miegojo, bet kai kurie pabudo poniai Braun įėjus. Blausioje žvakės, kurią laikė ši moteris, šviesoje Marija Ana matė iš po antklodžių vogčiomis dirščiojančias plačiai atvertas akis. Ponia Braun pasisuko į Mariją Aną.

– O dabar tučtuojau nusirenk ir gulkis į lovą. Rytoj pristatysime tave kitiems vaikams ir paskirsime pareigas.

– Pareigas?

– Žinoma. Čia visi užsidirba pragyvenimui. – Matrona nusisuko ir jau ketino išeiti iš kambario.

– Bet... kaip aš būsiu be šviesos? – paklausė Marija Ana, apimta baimės, kad liks tamsoje, ir neįstengdama nuslėpti drebulio balse. – Kaip nusirengsiu tamsoje?

– Užtektinai šviesos krinta pro langus, – pareiškė matrona ir mostelėjo į aukštus langus be užuolaidų abiejose kambario pusėse. – Aš neleidžiu vaikams be reikalo eikvoti žvakių.

Tai tarusi matrona dideliais žingsniais pasišalino iš kambario. Marija Ana palydėjo žvilgsniu mirguliuojančią žvakės šviesą. Akys sudrėko, o smakras ėmė drebėti, kad ir kaip stengėsi susivaldyti. Dar niekada ji nesijautė tokia vieniša – net tada, kai mama paliko juos poniai Vord, o pati raudodama išbėgo pro duris. Tada ji turėjo bent Džoną ir Aleksandrą, be to, pažinojo ponią Vord, kuri buvo miela ir maloniai kalbėjo. O dabar... dabar Marija Ana liko visiškai viena ir visų apleista.

Ji pajuto, kaip maža rankelė suėmė jos delniuką ir tylus balsas sukuždėjo:

– Ei, neverk. Rytoj bus geriau, pamatysi.

Marija Ana atsisuko ir išvydo mergaitę, kuri buvo beveik tokio pat ūgio kaip ji, tačiau iš veido atrodė vyresnė. Smalsiai žiūrint į mergaitę Marijos Anos ašaros pamažėle išseko. Ji nusišluostė delnu drėgnus skruostus ir tarė:

– Sveika. Kas tu tokia?

– Aš Vinė, – droviai šypsodamasi atsakė mergaitė. – Man aštuoneri. Kuo tu vardu?

– Marija Ana. Bet toji moteris saké, kad dabar būsiu Meré.

Viné linkteléjo.

– Jai patinka paprasti vardai. Kiek tau metų? Ar norétum bûti mano draugé?

– Nekvailiok, Vine, – pasigirdo šiurkštus balsas iš lovos kitoje pusėje nuo jų: vyresnė už jas mergaitė atsisuko veidu į jas ir atsisedo ant lovos krašto. Tamsūs garbanoti jos plaukai buvo bet kaip supinti į kasas, o apskritas kovingas veidelis gausiai nubertas strazdanų. – Kas gali norėti draugauti su tokia kaip tu?

– Aš noriu, – narsiai pareišké Marija Ana. – Viné atrodo labai miela mergaitė.

– Viné atrodo labai miela, – plonu balseliu pakartėjo garbanė, stengdamasi pamėgdžioti taisyklingą Marijos Anos tartį. – O kas tu tokia, prakeikta princesė?

Marija Ana kilstelėjo smakriuką.

– Ne, bet kada nors būsiu kunigaikštienė, jei tik panorėsiu. Senelė taip saké.

– Kunigaikštienė! – Toks pareiškimas labai pralinksmino garbanę, ji pliaukštelėjo sau per šlaunis ir ėmė krattytis iš juoko. – Jūs tik paklauskite, su mumis gyvens sukništa kunigaikštienė!

Marija Ana pervėrė ją piktu žvilgsniu.

– Neturétum vartoti tokių žodžių. Auklė sako, kad taip kalba tik bedieviai ir... ir prasčiokai. Be to, dabar aš nesu kunigaikštienė. Tačiau būsiu, jei tik panorėsiu. Senelė saké, kad galėsiu... o ji yra grafiénė!

– Šv. Anzelmo našlaičių prieglaudos kunigaikštienė! – vis dar krizendama paskelbė garbanė.

– Nekreipk dėmesio į ją, – sušnibždėjo Vinė. – Betė visų nekenčia. Man tu atrodei panaši į kunigaikštienę. – Ji susižavėjusi palietė Marijos Anos suknelės rankovę. – Bet bus geriau, jeigu persirengsi naktiniais marškiniais. Ne-trukus pasirodys panelė Petmen. Ji kas valandą užsuka mūsų patikrinti, tave nubaus, jeigu ras dar negulinčią lovoje.

Marija Ana atsiduso. Ji nenorėjo nusivilkti savo dra-
bužėlių ir apsilvilti šiurkščiais naktiniais marškiniais,
tačiau jautėsi siaubingai pavargusi. O jeigu eis miegoti,
galbūt rytoj atsibus savo namuose su Džonu ir mažąja
sesute, o auklė linksmi juos pažadins ir atneš karštos
kakavos.

Vinės padedama ji atsisagstė suknelę, nusivilko ją ir
ištiesė ranką prie naktinių marškinų.

– Ei! O kas čia? – Ją akylai stebinti Betė palinko į priekį
ir ištiesė ranką prie medaliono Marijai Anai ant kaklo.

Marija Ana staigiai atsitraukė ir uždengusi delnu
brangų pakabutį sugniaužė. Jį padovanojo senelė per
praėjusias Kalėdas. Medalionas buvo auksinis, jį atidaręs
vienoje pusėje pamatydavai nediduką žavų mamos, o ki-
toje pusėje – tėčio portretą. Ant dangtelio buvo išgravi-
ruotas ornamentas ir išraityta raidė M – Marijai. Senelė
tokį pat medalioną padovanojo ir mažylei, tik jos dang-
telyje buvo išgraviruota raidė A – Aleksandrai. Žinoma,
sesutė buvo tik dvejų metų, dar per maža jį nešioti ant
kaklo, bet Marija Ana su savuoju niekada nesiskyrė.

– Duok jį man, – pareikalavo Betė ir atsistojusi apėjo
aplink lovą arčiau jos.

– Neduosiu! Jis mano! Senelė man jį padovanojo!

Betė piktdžiugiškai išsišiepė.

– Dabar bus mano.

Ji ištiesė ranką ir sugriebė Marijos Anos kumštuką. Patraukė jį į save ir grandinėle skausmingai įsirežė Marijai Anai į sprandą. Pyktis ir baimė, susikaupusi joje per kelias pastarąsias savaites, sprogo, Marija Ana suspiegė laukiniu balsu ir suleido dantis Betei į ranką.

Betė suklykė ir atitraukė ranką. Užsimojo sugniaužusi kumštį ir jau ketino smogti, bet Marija Ana nieko nelaukusi šoko ant jos, ėmė daužyti kumščiais, spardyti ir kandžioti. Galiausiai prie jų priėjo vyriausia kambario mergaitė, ji juokdamasi atplėšė Mariją Aną nuo priešininkės ir pastatė ant grindų. Betė atsisėdo, susirietė ir, po smūgio į paširdžius gaudydama orą, stengėsi apsaugoti kraujuojančią nosį ir sužalotą ranką.

– Matau, kad sutikai sau lygią priešininke, Bete, – linksmu balsu pareiškė keturiolikmetė. Ji teatrališkai nusilenkė Marijai Anai, kuri, vis dar putodama pykčiu, stovėjo šalia. – Malonu susipažinti, kunigaikštienė. Mano vardas Selė Greivers.

– Dėkoju. Man taip pat malonu susipažinti, – tarė Marija Ana ir mandagiai tūptelėjo, kaip buvo išmokiusi elgtis auklė, susipažįstant su svarbiu suaugusiuoju. Selė Greivers nebuvo suaugusi moteris, bet atrodė labai svarbi šiame kambaryje, tad mandagus reveransas tokia proga labai derėjo.

Selė patenkinta nusišypsojo.

– Puiku. – Ji pasisuko į Betę ir pervėrė šią rūščiu žvilgsniu. – Tu paliksi ją ramybėje. Supratai? Tas pakabutis yra jos.

– Gerai, Sele, – niūriai burbtelėjo peštukė, metusi Marijai Anai pagiežingą žvilgsnį.

– O dabar eikime miegoti, – tęsė Selė. – Aš, pavyzdžiui, visai netrokštu keltis penktą valandą ir neišsimiegojusi šveisti grindis.

Marija Ana spoksojo į Selę, negalėdama patikėti savo ausimis. Ar ji čia dirba tarnaitė? Bet, turint omenyje neįtikėtinus kelių pastarųjų savaitių įvykius, ir tai buvo įmanoma. Marija Ana užsitraukė naktinius marškinius ir paslėpė po jais medalioną.

– Dabar Betė jau nepavogs tavo pakabučio... ji labai bijo Selės, – sušnibždėjo vis dar šalia jos stovinti Vinė. – Bet matrona atims jį pamačiusi. Sakys, kad tau jis netinka. Aš turiu slėptuvę. Apie ją niekas nežino. Parodysiu ją tau, galėsi ten paslėpti tą savo daikčiuką.

Marija Ana linktelėjo ir jiedvi užtiesė antklodę ant siauro čiužinio. Tada ji susirangė lovoje ir atsiduso prisiminusi storą minkštą čiužinį savo namuose ir šiltas vilnones antklodes, kuriomis auklė apkamšydavo ją naktį. Mintyse iškilo prisiminimai, kaip mama ateidavo jos pabučiuoti ir palinkėti saldžių sapnų. Kartais ji būdavo jau pasirengusi važiuoti į svečius, elegantiška brokato suknelė smarkiai platėjo į apačią nuo liekno liemens, prašmatni nupudruota šukuosena iš daugybės garbanų būdavo išpuošta brangenybėmis ir plunksnomis. Bet kartais mama vilkėdavo tik chalata, vešlūs tamsūs plaukai garbanų debesiu gaubdavo pečius. Ji pasilenkdavo prie Marijos Anos ir sukuždėdavo, kad ją myli. Marija Ana užuosdavo vilkdalgių šaknų pudros kvapą, sumišusį su jos kvėpalų aromatu.

Apsipylusi ašaromis Marija Ana išsitraukė medalioną iš po naktinių marškinių ir suspaudė delne. Kodėl mama neatvažiavo jų pasiimti? Juk sakė, kad juodu su tėčiu atvažiuos pas juos, kai tik galės. Piktas balselis sukuždėjo, kad mamai ir tėčiui jų vaikai nebereikalingi, ir Marijos Anos širdelę suspaudė klaikus vienatvės jausmas.

Ne, tai netiesa! Marija Ana stengėsi atsispirti ją apėmusiam siaubui. Ji žinojo, kad mama ir tėtis ją myli. Jie atvažiuos ir pasiims ją iš čia, tada susiras mažąją sesutę ir Džoną... jis tikrai jau bus pasveikęs. Ji privalo išverti, pasakė sau Marija Ana, nes kurią nors dieną tėvai pasirodys ir ją išsiveš. Kada nors jos artimieji ją suras, ir ji vėl bus laiminga...

Sudomino? Pirkite knygą
PAŽADĖK MAN RYTOJŲ
bene geriausia kaina **ČIA**

Istorinis meilės romanas

2 DINGĘ PAVELDĖTOJAI

Candace Camp – New York Times perkamiausių knygų autorė.

Jis pagavo vagilę už rankos, o dabar ji kėsinaisi pagrobti jo širdį...

Mariana Kotervud sužavėjo lordą Lembetą. Jis žino, kad ji yra iš jam svetimo pasaulio, negana to, turi paslapčių... bet yra pasiryžęs jas atskleisti.

Užaugusi našlaičių prieglaudoje Mariana neprisimena, kur gyveno pirmus savo gyvenimo metus. Vienintelė jos šeima – būrelis geraširdžių keistuolių, kurie verčiasi švarindami turtuolių namus ir kišenes. Įgimta Marianos elegancija ir guvus protas leidžia jai patekti į aristokratų namus ir išsiaiškinti, kur šie laiko brangius daiktus ir papuošalus, tačiau kartą lordas Lembetas užklumpa ją nusikaltimo vietoje.

Bet Marianos paslaptys domina dar kažką. Paskui ją velkasi grėsmingas praeities šešėlis ir tik lordas Lembetas gali jai padėti...

svajonių knygos

9 786090 310083

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI